

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: O.I.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupené JUDr. Miroslavem Majerem, advokátem, se sídlem Plzeň, Jiráskovo nám. 816/4*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2014, čj. MV-62855-3/SO/sen-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2014, čj. MV-62855-3/SO/sen-2014, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.228,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Miroslava Majera, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 30. 10. 2014 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2014, čj. MV-62855-3/SO/sen-2014 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 24. 2. 2014, čj. OAM-6365-33/PP-2013 (dále též jen

„*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.

Pobyt cizinců na území České republiky byl upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Správní orgán dospěl k závěru prezentovanému v rozhodnutí téměř výhradně pouze z výsledku žalobkyně a jejího manžela konaného dne 19. 7. 2013 a částečně z dokumentace, kterou nashromáždil v minulosti při dřívějších žádostech žalobkyně o povolení pobytu. Správní orgán rovněž provedl dožádáním Policie ČR pobytovou kontrolu ve společném bydlíšti žalobkyně a jejího manžela na adrese ..., a to dne 27. 6. 2013 za účelem zjištění, zda se žalobkyně na uvedené adrese se svým manželem zdržuje. Jiné důkazy správní orgán již neprováděl. Z výsledků žalobkyně a jejího manžela pak správní orgán došel k závěru, že v jejich výpovědích jsou nesrovnalosti velmi závažného charakteru. Žalobkyně je toho názoru, že částečné nevědomosti žalobkyně a jejího manžela není možné považovat za závažné rozpory v jejich výpovědích. Pokud jde o to, že manžel zná pouze rok narození žalobkyně, pak to lze jednoznačně pochopit. Je totiž naprosto běžné, že muži neznají přesné datum narození svých partnerek. Je navíc potřeba si uvědomit, že intenzivní vztah žalobkyně s manželem trval poměrně krátce, fakticky jen několik měsíců před sňatkem, a žalobkyně v této době neměla narozeniny, takže datum narození žalobkyně neutkvěl manželovi v paměti. Je navíc jednoznačné, že konkrétní detaily ohledně svých partnerů si pamatují spíše lidé s vyšším vzděláním, což manžel není. To samé platí i o místě narození žalobkyně a jejím rodném příjmení. Zde je ještě nutné poznamenat, že oba manželé jsou již vyššího věku a tedy místo narození a jméno za svobodna nejsou tím nejdůležitějším k životu, co potřebují vědět. Žalobkyně uvedla místo narození manžela i z toho důvodu, že zde od malička žil a vyrůstal, když Ješovice jsou v těsné blízkosti Znojma, a tedy si pouze neuvědomila, že v tak malé obci není porodnice. U manžela navíc stěžuje schopnost zapamatovat si tyto věci i fakt, že žalobkyně je ukrajinské národnosti, a musel by si tedy zapamatovat cizí názvy. Navíc, místo narození je tak specifickým údajem, který nemusí znát většina občanů ČR u svých partnerů, a to především za situace, kdy partner žil od dětství v nějaké obci, ale narodil se v obci jiné. Pokud jde o neznalost manželky, konkrétně data narození jejího manžela, pak uvedla jeho datum narození prakticky přesně, když se zmýlila pouze o 5 dnů, což mohlo být zapříčiněno její pouhou nervozitou při výsledku, či nějakým zážitkem, se kterým si manžela a tento datum spojila. Dle názoru žalobkyně tedy tyto rozpory nejsou tak závažného charakteru, aby na základě nich bylo možno učinit závěr, že sňatek žalobkyně s manželem byl účelový.

Žalobkyně považovala za pochopitelné i nepřesnosti, které při výsledku zazněly stran počtu a jmen sourozenců a dětí obou manželů. Žalobkyně má 7 dětí, resp. 6, neboť jedna dcera zemřela. Manžel zná 3 děti, a to ty, které žijí v ČR. Ostatní nezná, neboť žijí na Ukrajině a dosud se s nimi nesetkal. U těch dětí, které zná, zná i jejich jména, neboť se

s nimi setkal. Data narození dětí logicky nezná, neboť je zná žalobkyně a v případě, že mají narozeniny, ví o tom žalobkyně, a tedy manžel si je sám pamatovat nepotřebuje a nemusí. To je běžné ve většině partnerství, kde druhý z partnerů má děti z jiného vztahu, tím spíše, když má žalobkyně dětí sedm. Ještě pochopitelnější je to pak u sourozenců žalobkyně, se kterými se manžel nikdy nesetkal, nezná je, nežijí v ČR a tedy je pro něj naprosto nepodstatné, jak se jmenují a kdy se narodili, tím spíše, když jich je 16. Ví ale, že je má a že žijí na Ukrajině. Pokud jde o to, že žalobkyně nezná jméno a datum narození syna manžela, pak zde je situace stejná jako u manžela, ještě však umocněná tím, že se manžel se svým synem nestýká, neviděl ho od dětství a za celý život 2 - 3x. Je tedy otázkou, jestli samotný manžel zná jeho datum narození. Pokud jde o sourozence manžela, žalobkyně opět zná pouze ty, o kterých manžel mluví či mluvil a s ohledem na to, že se s nimi nestýká, není pro ni důležité, jak se jmenují nebo kdy se narodili. Dle názoru žalobkyně tedy ani tyto rozpory nejsou tak závažného charakteru, aby na základě nich bylo možno učinit závěr, že sňatek žalobkyně s manželem byl účelový.

Stran toho, že manžel nezná žádné skutečnosti týkající se dřívějších pobytů žalobkyně na území ČR, žalobkyně nechápala, jaký rozpor správní orgán ve vyjádření manžela spatřuje. Manžel jednoznačně uvedl, že ví o tom, že žalobkyně na území ČR již v minulosti pobývala, ale nechápe, proč by musel vědět nějaké další podrobnosti. Tyto informace se jejich vztahu a společného soužití vůbec netýkají a je tedy naprosto nepodstatné, zda je manžel zná, či nikoliv. Navíc je třeba opět zdůraznit, že v době výsledku před správním orgánem spolu manželé udržovali intenzivní vztah teprve několik měsíců a je tedy pochopitelné, že spolu nemuseli řešit takovéto pro život nepodstatné věci.

Obdobné žalobkyně konstatovala i ve vztahu k vytýkaným rozporům ohledně pronajatého bytu. Je nesporné, že nájemní smlouva byla uzavřena a že ji podepsali oba manželé. Zda a případně kdo byl ještě přítomný u podpisu této smlouvy, je pro toto řízení, potažmo pro manželství manželů, naprosto nepodstatné a irelevantní. Dále není pravdou, že by manžel uvedl, že neví, zda byly s žalobkyní na prohlídce bytu. Manžel jen uvedl, že neví, kdy se prohlídka uskutečnila. I to je však nepodstatné pro správní řízení. Důležité pro správní řízení je a bylo to nesporně prokázáno, že žalobkyně s manželem v předmětném bytě společně žijí.

Žalobkyně byla toho názoru, že v podstatných bodech se s manželem shodla. Oba shodně uvedli, kde se seznámili (Tesco na Americké třídě v Plzni), kdy se seznámili i za jakých okolností. Drobné nesrovnalosti ve výpovědích manželů lze vysvětlit tím, že od jejich seznámení do jejich výsledku uplynula poměrně dlouhá doba (asi 4,5 roku), a tedy některé vzpomínky mohou být zkreslené. Navíc je zřejmé, že následně se manželé po poměrně dlouhou dobu neviděli, ztratili kontakt a teprve po jejich shledání v roce 2013 se jejich vztah rozvinul intenzivněji. Je tedy pochopitelné, že některé vzpomínky z doby seznámení mají oba manželé poněkud zkreslené, když je nepochybné, že v daném případě je třeba přihlídnout i k jejich vyššímu věku, který rovněž může zapříčinit ne zcela přesné vzpomínky na události staré více než 4 roky. Pokud pak manžel při svém výsledku tvrdil, že manželka souhlasila se svatbou přibližně 6 měsíců před jeho výsledkem, pak i to lze vysvětlit. Manžel to uvedl odhadem, když je zřejmé, že odhad času je vždy velmi subjektivní a relativní a v řadě případů se nemusí shodovat s realitou. Dle názoru žalobkyně rozdíl mezi

6 a 4 měsíci není tak velký a v odhadu už vůbec ne. Dle názoru žalobkyně pak ani tyto rozpory nejsou takového rázu, aby bylo vůbec možné dojít k závěru, že sňatek manželů byl účelový.

Rovněž rozpory ohledně svatby, resp. svatební hostiny, žalobkyně považovala za nepodstatné a ve vztahu k účelovosti sňatku manželů nic neprokazující. Naopak, tyto rozpory ve výpovědích jednoznačně ukazují na to, že i objektivně v řízení zjištěné skutečnosti popisují oba manželé odlišně, neboť si je prostě každý jinak uložili ve své paměti. V řízení bylo například objektivně zjištěno jako fakt, že svatba manželů se konala dne 30. 5. 2013. Žalobkyně však vypověděla, že se konala dne 30. 6. 2014. Na tomto příkladu lze jednoznačně ukázat, že si manželé nepamatují ani údaje, které jsou časově vzdáleny jen velmi málo, a tedy je z toho naprosto zřejmé, že není možné dokazovat účelovost sňatku manželů z toho, že manželé popisují životní situace při svém výsledku každý trochu jinak. Je to prostě dáno tím, že ani jeden z manželů není schopen si zapamatovat konkrétní společně prožité situace stejně, a proto je každý popisuje trochu jinak. Je ale zřejmé, že v podstatných rysech se oba manželé shodují. K danému rozporu pak žalobkyně uvádí, že je dle jejího názoru objektivně zjištěno, že se předmětná svatební hostina konala. V základních rysech se manželé shodli (kde se konala, kdo se jí účastnil). Pokud jde o to, co se podávalo na hostině k jídlu, pak žalobkyně má za to, že i v tomto se manželé v podstatě shodli, když jeden uvedl, že se podávala ryba se salátem, a druhý, že řízek s bramborovým salátem. Rybu smaženou v trojobalu lze nepochybně nazvat řízkem a bramborový salát je jistě salátem, který zmiňovala žalobkyně. Ohledně snubních prstýnků se pak manželé v podstatných rysech rovněž shodli, když shodně uvedli místo, kde je kupovali, cenu i to, že na nich nebylo nic vyryto. Pokud jde o to, že se manžel při svém výsledku nezmínil o tom, že žalobkyně prsten již ztratila, pak je třeba uvést, že manžel to v době výsledku nevěděl, a proto to ani nemohl zmínit. Je vcelku pochopitelné, že žalobkyně o ztrátě prstýnku krátce po svatbě neřekla, neboť jde o velmi citlivou věc, a navíc ani žalobkyně sama nevěděla, zda je opravdu ztracen nebo jej jen někde doma založila. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že manželé rozdílně popisují i situace, které jsou objektivně zjištěny, což dokazuje, že manželé nemají zcela dobrou paměť, či ne zcela přesné vnímání jednotlivých situací, a proto uvádějí nějaké odlišnosti, které zmiňuje správní orgán. Důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen, nebyl ve správním řízení proveden a ani proveden být nemohl, neboť žádné finanční částky nikdo v souvislosti se svatbou manželů nikomu nedával. Žalobkyně do dne podání žaloby nedostala příkaz k vyhoštění, manželé spolu žijí od svatby soustavně, vedou společnou domácnost, mají společné finance atd. Manželství trvá, je šťastné, manželé spolu žijí, o rozvodu v žádném případě nepřemýšlí.

Správní orgán prvního stupně pak uzavřel, že dle jeho názoru byl sňatek manželů účelový, neboť snaha žalobkyně získat povolení k pobytu na území České republiky byla prvním a jediným účelem uzavření tohoto manželství, a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 78/2006. S tímto závěrem správního orgánu však žalobkyně nesouhlasila. Zdůraznila, že hlavním motivem uzavření manželství s manželem byla vzájemná láska a náklonnost, ne získání povolení k pobytu. To ostatně dokazuje i ten fakt, že manželé dodnes spolu spokojeně žijí ve společné domácnosti a v žádném případě neuvažují o rozvodu manželství. Tu skutečnost, že spolu manželé žijí, však správní orgán prvního ani druhého stupně nijak ve svých rozhodnutích nezohlednil, a to i přes to, že správní

řízení trvalo více než rok a po tuto dobu bylo provedeno několik pobytových kontrol, při kterých byli manželé vždy zastiženi v místě svého bydliště spolu. Tuto skutečnost však správní orgán nezohlednil v napadeném rozhodnutí, nezmínil ji a naprosto ji ignoroval. Místo toho však správní orgán naprosto účelově vytrhával jednotlivé drobné rozpory ve výpovědích manželů a na těch pak postavil své rozhodnutí.

Závěr správního orgánu prvního stupně o účelovosti sňatku manželů pak potvrdil odvolací správní orgán, který se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně a v podstatných rysech na něj odkázal. Nad rámec toho pak odvolací správní orgán poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 59/2013. K tomu žalobkyně uvedla, že s oním názorem Nejvyššího správního soudu z velké části souhlasí. Je však nutné si uvědomit, že v daném případě nejde o novomanžele, kteří se berou poprvé a jsou nižšího věku, ale novomanžele, kteří jsou již vyššího věku a jejich emoce při uzavírání sňatku jsou značně potlačeny právě tím, že již tuto situaci oba zažili (oba manželé již byli v minulosti v jiném manželství). Navíc je třeba zdůraznit, že na průběh samotného svatebního dne se manželů v průběhu správního řízení nikdo neptal. Taktéž se jich správní orgán neptal na způsob jejich soužití, denní rytmus, vybavení domácnosti. Ohledně pořízení svatebních prstýnků a svatební hostiny se pak manželé ve svých výsledcích v podstatě shodovali.

Z výše zmíněných důvodů byla žalobkyně toho názoru, že správní orgán svým rozhodnutím porušil čl. 2 Smlouvy o založení ES, a to tím způsobem, že není-li žalobkyni umožněno získat pobytové oprávnění, přestože má na území České republiky – jakožto jednoho z členských států EU – svou blízkou rodinu, tak jí zabraňuje ve zvyšování životní úrovně této rodiny, a žalobkyně se tak stává občanem „druhé kategorie“ navzdory tomu, že jí jako rodinnému příslušníkovi občana EU náleží stejná práva jako občanu EU. Pokud by došlo k realizaci předmětného správního rozhodnutí, bylo by hrubým způsobem zasaženo do práva žalobkyně a jejích rodinných příslušníků na respektování jejich soukromého a rodinného života (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), neboť kromě výše zmíněných důvodů si žalobkyně za dobu svého pobytu na území ČR vytvořila velmi silné vazby, sžila se s prostředím, chápe české zvyklosti, intenzivně se učí český jazyk a žije naprosto v souladu s právním řádem České republiky. Napadenému rozhodnutí je v daném případě nutné vytknout naprostou účelovost a jednostrannost, když správní orgán při svém rozhodování užil výhradně důkazy v neprospěch žalobkyně (drobné rozpory ve výpovědi manželů), ale již vůbec nezohlednil a nevyhledával důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně (několik pobytových kontrol), když pobytových kontrol za dobu trvání správního řízení (cca. 1 a ¼ roku) mohl učinit mnohem více a dále mohl shromáždit mnohem více důkazů o tom, zda spolu manželé žijí či nikoliv (např. opakovaným výsledkem manželů zaměřeným na jejich běžný život, výsledkem dětí žalobkyně, výsledkem svědků na svatbě atd.). Toto však správní orgány v řízení neučinily a rozhodly naprosto účelově na základě neúplného důkazního stavu řízení v neprospěch žalobkyně.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že skutkové závěry o účelově uzavřeném manželství plně odpovídají podkladům, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, vycházejí z nich po jejich jednotlivém hodnocení a vzájemném

porovnání a zhodnocení obsahu výpovědi účastnice řízení a jejího manžela, jsou logické, plně korespondují obsahu obou protokolů. Podle Komise nejsou rozdíly ve výpovědích jen banální (následoval výčet rozdílů uvedených i ve správních rozhodnutích). Dle žalované bylo správním orgánem I. stupně jednoznačně prokázáno, že manželství neplnilo a neplní svou společenskou funkci. Podle Komise byla hlavním důvodem uzavření sňatku účastnice řízení snaha získat statut rodinného příslušníka občana České republiky. Tvrzená existence rodinných vazeb účastnice řízení na občana České republiky nemá ve skutečnosti reálný podklad a účelem uzavřeného manželství byla toliko legalizace pobytu účastnice řízení na území České republiky. Manželství účastnice řízení a pana J.Ř. bylo sice uzavřeno v souladu s českým právním řádem, ale z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že bylo uzavřeno s cílem získat pro účastnici řízení povolení k pobytu, nikoli z důvodů předpokládaných zákonem o rodině (resp. nyní občanským zákoníkem). Správní orgány nijak nezpochybňují skutečnost, že účastníci řízení a jejím manželem byl platně uzavřen sňatek. Jedná se však o úkon, který měl sloužit k obejití zákona. Uzavření manželství pouze za účelem získání povolení k pobytu na území České republiky je v rozporu s obecně přijímanými zásadami a pravidly společenského chování a způsobu života na území České republiky. V běžném partnerském vztahu o sobě partneři nezískávají informace pouze formou otázek a odpovědí, otázky se týkaly situací, které oba manželé prožili, měli je prožít společně a mohli je popsat individuálně, přičemž výsledkem by měla být v případě funkčního svazku v zásadě shodná odpověď. Manželé neznají osobní informace o sobě a ve výpovědích jsou rozpory zpochybňující faktický rodinný život manželů. Komise byla toho názoru, že veškeré podklady shromážděné ve správním spise vytváří ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost nelze zpochybnit ani vyvrátit bagatelizací rozporů ve výpovědích účastnice řízení a jejího manžela. Tvrzená existence rodinných vazeb účastnice řízení na občana České republiky nemá ve skutečnosti reálný podklad a účelem uzavřeného manželství byla toliko legalizace pobytu účastnici řízení na území České republiky.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud primárně obrátil pozornost na skutečnosti, které správní orgány vyjevily v rozhodnutích jakožto okolnosti rozhodné pro závěr, že žalobkyně uzavřela účelové manželství.

Ministerstvo vnitra na str. 4 - 7 prvoinstančního rozhodnutí uvedlo: „*Poté, co byly oba výsledky ukončeny, správní orgán dospěl k závěru, že ve výpovědích účastníků jsou*

nesrovnalosti velmi závažného charakteru. Z data narození žadatelky zná manžel pouze rok narození 1958. Den, měsíc, místo narození a rodné příjmení žadatelky manžel nezná. Taktéž žadatelka nezná místo narození manžela, mylně uvedla místo narození Ješovice, přičemž manžel má v občanském průkazu (...) uvedeno místo narození Znojmo. Taktéž žadatelka nezná datum narození manžela. Místo skutečného data narození manžela dne ... uvedla žadatelka den ... Dále manžel nezná jména a data narození dětí manželky, ani jejich počet. Jménem zná pouze tři děti žadatelky – P., B. a H. Taktéž žadatelka nezná jméno ani datum narození manželova syna. Manžel ani žadatelka neznají ani sourozence druhého z manželů. Manžel uvedl, že neví, kolik má žadatelka sourozenců ani jakého jsou pohlaví, on sám má pak 1 sestru a 2 bratry. K otázce sourozenců pak žadatelka uvedla, že manžel má 1 sestru a 1 bratra a ona sama má 16 sourozenců, přičemž jich žije 10. Co se týče dřívějšího pobytu žadatelky na území České republiky, manžel nezná žádné skutečnosti, jež se tohoto týkají, pouze ví, že zde žadatelka byla a pak zase odjela. Dále manžel nezná majetkové poměry žadatelky, kdy není obeznámen ani s tím, že žadatelka vlastní byt (...), ačkoli sama žadatelka tvrdí, že manžel ví, že je vlastníkem tohoto bytu. Správní orgán dále spatřuje rozpory ve výpovědích ohledně pronajatého bytu. Oba shodně uvedli, že inzerát na pronájem bytu na adrese ... našel manžel, ovšem v dalším se již rozcházejí. Ačkoli měl dle vyjádření žadatelky prohlídku bytu, která se konala týden před nastěhováním, zajišťovat sám manžel, tento vůbec ovšem neví, zda a kdy se prohlídka bytu konala. Dále manžel uvedl, že má na pronájem bytu uzavřenou nájemní smlouvu, kterou podepisoval společně s žadatelkou a majitelem bytu a nikdo jiný u podpisu smlouvy nebyl. Žadatelka uvedla totéž, ovšem s tím rozdílem, že dle jejího vyjádření se měl podpisu smlouvy zúčastnit i její syn P.T. Další rozpory ve výsledku panují v okolnostech seznámení. Ačkoli manžel i žadatelka téměř shodně uvedli dobu, po kterou se znají (manžel uvedl 4,5 roku, žadatelka 4-5 let) a lokalitu seznámení u Tesca na Americké třídě v Plzni, k okolnostem seznámení se každý vyjádřil naprosto jinak. Manžel k okolnostem seznámení uvedl, že se potkali venku před Tescem, když šel z nákupu. Žadatelku manžel pozdravil, a jelikož si chtěl popovídat u cigarety, žadatelku oslovil. Poté, co si popovídali, manžel odešel. Co žadatelka v Tescu dělala, manžel neví. K okolnosti seznámení se pak žadatelka vyjádřila naprosto odlišně od manžela - s manželem se setkali na WC v Tescu a začali si povídat. V Tescu byl manžel na nákupu a žadatelka zde uklízela. Další rozpor spatřuje správní orgán v tom, že manžel uvedl, že poté, co si popovídal s žadatelkou, odešel, a když si s ní chtěl znovu promluvit, již ji nenalezl. Zde žadatelka zcela odlišně uvedla, že se s manželem vídali od prvního seznámení často, jelikož manžel chodil často nakupovat do Teska a navštěvoval ji v její pracovní době a poté také začali chodit na procházky. Žadatelka dále odlišně od vyjádření manžela uvedla, že se s manželem přestala vídat poté, co odjela na Ukrajinu. Další rozpor spatřuje správní orgán ve vyličení opětovného setkání. Zde manžel nejprve uvedl, že neví, kdy žadatelku našel, ale ví, že ji potkal na „blešáku“, kde se žadatelky ihned zeptal, zda si ho vezme. Poté manžel uvedl, že je to již 6 měsíců od doby, kdy žadatelka se svatbou souhlasila a od té doby se vídali denně a chodili pouze na procházky. K opětovnému setkání se ovšem žadatelka vyjádřila opět zcela odlišně, kdy uvedla, že se s manželem setkala až tento rok, 2 - 3 měsíce zpět (pozn. duben - květen 2013). Při opětovném setkání pak manžel nechápal, proč musí žadatelka znovu odjet a nemůže na území České republiky zůstat a zda se musí vzít, aby zde mohla zůstat. A dle dalšího vyjádření žadatelky manžel řekl, že si ji vezme, aby tu mohla zůstat. Zde musí správní orgán uvést, že není možné, aby žadatelka, dle vyjádření manžela, souhlasila se svatbou před 6 měsíci. Dle výpočtu správního orgánu by tato doba připadla na leden 2013 (odvozeno od data provedení

výslechu), přičemž v této době se žadatelka na území České republiky prokazatelně nenacházela, jelikož dne 06.02.2013 žadatelka teprve podala žádost o vízum (...), přičemž tato byla schválena dne 11.02.2013, kdy bylo žadatelce vízum uděleno a byl jí vystaven štítek č. CZE005414416 s dobou platnosti od 15.02.2013 do 01.06.2013 a délkou pobytu 90 dní. Dle přechodového razítka v cestovním dokladu č. EP129005 pak žadatelka teprve dne 30.03.2013 překročila vnější hranice států Schengenu a vstoupila na území Polské republiky. Z tohoto správní orgán dovozuje, že tentýž den mohla žadatelka přicestovat na území České republiky. Dále také není možné, aby se manžel a žadatelka domluvili na svatbě pomocí telefonu či internetu, jelikož manžel uvedl, že si při prvním setkání na sebe kontakty nevyměnili a pak ani nevěděl, kde se žadatelka nachází. Ačkoli žadatelka opět zcela odlišně od manžela uvedla, že si při setkání na sebe vyměnili kontakty, taktéž není možné, aby se na svatbě domluvili pomocí telefonu nebo internetu, jelikož dle jejího vyjádření po odjezdu na Ukrajinu kontakt na manžela ztratila. Další rozpory správní orgán spatřuje ve výpovědi ohledně svatby, respektive svatební hostiny. Dle oddacího listu vystaveného dne 30.05.2013 se svatba konala dne 30.05.2013 v Plzni. Na dotaz, kdy se svatba konala, manžel odpověděl správně, ovšem žadatelka odpověděla, že se svatba konala 30.06.2013. Manžel pak nebyl schopen uvést jméno svědkyně žadatelky, pouze uvedl, že se jednalo o ženu, již nezná a tato přišla s panem P.T. Dle vyjádření žadatelky měla být její svědkyní kamarádka M. Dále manžel uvedl, že hostina, která trvala až do večera, se konala ihned po obřadu v bytě svědkyně, a měli se jí účastnit všichni, co se účastnili obřadu, kromě svědka manžela, jenž odjel domů. Zde žadatelka zcela odlišně vypověděla, že hostina trvala pouze po dobu oběda a konala se v bytě žadatelky syna P. a účastnili se jí všichni, co byli na obřadu, kromě svědka manžela, který odjel domů. K tomuto musí správní orgán podotknout, že dne 30.05.2013 ve 13:00 hod byla na adrese původního pobytu žadatelky... provedena pobytová kontrola, při které byla zastížena pouze žadatelka s manželem, a to v době, kdy se vraceli sami ze svatebního obřadu. Dále zcela odlišně manžel i žadatelka vypovídali i o přípravách na hostinu. Manžel uvedl, že jídlo na hostinu nakupoval společně s žadatelkou den před svatbou, přičemž žadatelka uvedla, že na svatební hostinu nakupovala vše potřebné den před svatbou ona sama. Dále manžel uvedl, že se na hostině podávali řízky a bramborový salát a veškeré pohoštění připravoval sám manžel večer před svatbou. Zde manželka zcela odlišně uvedla, že veškeré pohoštění připravovala ona společně se svou kamarádkou večer před svatbou. K jídlu se pak dle odlišného vyjádření žadatelky podávala ryba s chlebem, kotlety, saláty. Co se týče svatebních prstenů, manžel i žadatelka se shodli, že prstýnky jsou stříbrné, kupovali je společně v nákupním centru Plaza a nebyl na nich vyrytý žádný nápis. Dle vyjádření manžela pak prstýnky stály 800 Kč a cenu uhradil sám. Dle vyjádření žadatelky ovšem prstýnky platili dohromady s manželem. Žadatelka dále uvedla, že svůj snubní prstýnek již ztratila, ovšem manžel se o tomto v provedeném výslechu vůbec nezminil. Ke společné domácnosti obou zmíněných je pak nutno dále uvést, že manžel a žadatelka údajně žijí ve společné domácnosti teprve od svatby konané dne 30.05.2013, přičemž do této doby se, dle jejich vyjádření, pouze vídali a chodili na společné procházky. Ani na otázku týkající se trávení posledního společného víkendu se manžel ani žadatelka nevyjádřili totožně. Zde manžel uvedl, že o víkendu byli na procházce na „blešáku“ a žadatelka pak opět zcela odlišně uvedla, že o víkendu byl manžel u kamaráda, poté byli na společné procházce a pak se konala návštěva u dcery a syna. (...) Správní orgán také posoudil informace získané z výslechu provedeného dne 19.07.2013 s informacemi získanými z evidence CIS a z materiálů cizinecké evidence a mimo výše uvedených odlišností ve výpovědi žadatelky i jejího manžela, zjistil další nesrovnalosti, a to velmi závažného

charakteru, jež plně nasvědčují účelovosti svazku žadatelky a jejího manžela. Ve výsledku konaném dne 19.07.2013 žadatelka i její manžel vypověděli, že se znají přibližně 4-5 let, přičemž se seznámili v Tesco, kde žadatelka v té době údajně pracovala. Tato informace je však v přímém rozporu s informacemi uvedenými žadatelkou ve výsledku konaném dne 20.05.2010 v rámci žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu č.j. CPPL-04098/CI-2010-4064, kdy žadatelka sama uvedla, že od roku 2008 pracovala pouze v Masokombinátu Schneider v Plzni. Další nesrovnalost ve výpovědi žadatelky ze dne 19.07.2013 spatřuje správní orgán v tom, že žadatelka uvedla, že se znala s občanem České republiky panem J.H. a s tímto mužem i bydlela a plánovala s ním svatbu, přičemž tato skutečnost je v přímém rozporu s výše uvedenou výpovědí pana J.H., který uvedl, že žadatelku nezná, nikdy jí neviděl a nechce s ní mít nic společného a celá věc byla zprostředkována synem žadatelky, který mu jako odměnu za sňatek s žadatelkou zajistí práci a bydlení. (...) Vzhledem k výše uvedenému pak správní orgán posoudil veškeré získané informace a dospěl k závěru, že žadatelka uzavřela manželství s cílem obejít právní předpisy na úseku povolování vstupu a pobytu cizinců na území České republiky, aby dosáhla povolení k pobytu na základě sňatku. Přičemž snaha získat povolení k pobytu na území České republiky byla prvním a jediným účelem uzavření tohoto manželství (rozhodnutí 2 As 78/2006). K tomuto závěru dospěl správní orgán z toho důvodu, že žadatelka a manžel se neshodují, pokud jde o jejich důležité osobní údaje, jako je např. datum a místo narození, neznají navzájem děti a rodinné příslušníky druhého z manželů, neshodují se v okolnostech jejich seznámení a následného sblížení, neshodují se v okolnostech první schůzky ani v okolnostech týkajících se svatby, svatební hostiny, svědků a hostů, manželé navzájem neznají svoji finanční situaci a před svatbou spolu nikdy nežili. Správní orgán také posoudil veškeré získané informace v tomto správním řízení s informacemi získanými v předchozích správních řízeních, jež jsou založené v materiálech cizinecké evidence, a posoudil je v celkovém kontextu. Zde pak byly zjištěny závažné rozpory ve výpovědích žadatelky, kdy tato v roce 2010 uváděla, že pracovala od roku 2008 pouze v Masokombinátu Schneider v Plzni, ale při výsledku v roce 2013 uváděla, že v roce 2008 pracovala v Tesco. Na závěr je pak nutno uvést, že žadatelka v minulosti již jedenkrát podala žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž zde byl prokázán pokus uzavřít účelové manželství s panem J.H. Zde musí správní orgán uvést rozhodnutí 2 As 78/2006, kde se uvádí, že není ostatně pochyb o tom, že uzavření manželství je osobním chováním. Tímto chováním navíc skutečně, aktuálně a dostatečně závažné žadatelka ohrozila základní zájem společnosti, kterým je v daném případě respektování právního řádu, namísto jeho obcházení uzavíráním fiktivních manželství. Zároveň je nutno uvést, že žadatelka pomocí uzavření manželství s panem J.Ř. měla v úmyslu obejít a zneužít platné právní předpisy, kdy uzavřením manželství s výše jmenovaným a následným povolením pobytu, by žadatelka získala právo volného pohybu a pobytu podle Směrnice, na které by jinak neměla nárok a vyřešila by tak svou pobytovou situaci. Závěrem je pak nutno uvést, že výše pospaným a hlavně opakovaným obcházením zákona žadatelka dává najevo svou neúctu k veřejnému právu České republiky, což je i dle rozsudku 2 As 78/2006 sám o sobě u jedince jev obvykle spíše trvalý než jednorázový.“.

Žalovaná pak vyslovila v napadeném rozhodnutí souhlas s postupem prvoinstančního správního orgánu, ztotožnila se se závěry uvedenými v rozhodnutí Ministerstva vnitra a uzavřela, že z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že „manželství žalobkyně bylo uzavřeno

s cílem získat pro účastníci řízení povolení k pobytu, nikoli z důvodů předpokládaných zákonem o rodině (resp. nyní občanským zákoníkem)“.

Soud názor správních orgánů nesdílí.

Jistě, některé okolnosti (zejména rozdíly ve svědeckých výpovědích) měly vést správní orgány k obezřetnosti (což se také správně stalo), ale rozhodně se nejednalo o tak zásadní skutečnosti, které by opravňovaly k závěru o účelově uzavřeném sňatku mezi žalobkyní a J.Ř.

Předně, vzájemná neznalost přesného data narození (oba manželé však správně uvedli letopočet narození protějšků) či počtu a jmen sourozenců, příp. dětí z předchozích vztahů obou manželů (zejména, jde-li o tak vysoký počet, jako v případě žalobkyně, a žijí-li někteří z nich v cizině), nemůže být dostatečným podkladem pro závěr o účelovosti sňatku. Nejedná se totiž o tak výjimečnou skutečnost. Byť se to může zdát sebepodivnější, někteří lidé takové údaje znát nepotřebují, příp. jejich paměťová schopnost nemusí být na takové výši, aby je dlouhodobě uchovala. Stejně tak soud nespatřuje jako významné odchylky týkající se vyličení okamžiku prvního setkání. Oba manželé se shodli na tom, že místem jejich setkání byly prostory OD Tesco, příp. před ním. Po několika letech lze tolerovat, že paměť opět poněkud zamlží detaily setkání. To, že se jednalo o konkrétní obchodní dům, však tvrdili shodně oba manželé. Stejně tak jsou nepodstatné rozpory stran menu svatební hostiny, příp. (ne)znalosti jména svědkyně manželky. Pokud správní orgány natolik bazírují na tom, zda se při svatební hostině podával řízek se salátem, nebo ryba, kotlety a saláty, pak lze oponovat tím, proč jako okolnost svědčící ve prospěch obou manželů nezohlednily fakt, že oba shodně vypověděli, že holdují pití zrnkové kávy s cukrem (někdy s mlékem) a procházkám. Nepřesné jsou i závěry správních orgánů ve vztahu ke koupi snubních prstýnků. To, že manželka tvrdí, že prstýnky platili oba společně, dokládá totiž jen to, že oba byli přítomni placení, nikoliv to, že peníze na prstýnky byly společné. Peníze tak klidně mohly být pouze J.Ř. Poněkud úsměvně pak vyznívá „argument“ o chybném uvedení data svatby ze strany manželky, když o několik řádek níže správní orgán sám uvádí, že „*dne 30.05.2013 ve 13:00 hod byla na adrese původního pobytu žadatelky (...) provedena pobytová kontrola, při které byla zastižena pouze žadatelka s manželem, a to v době, kdy se vraceli sami ze svatebního obřadu.*“. Je to tedy správní orgán, který sám prokazuje, že žadatelčina paměť vykazuje určité rezervy, když o termínu svatby nemůže být pochyb. Nepodstatné pro posouzení případné účelovosti sňatku žalobkyně s J.Ř. jsou závěry týkající se vztahu žalobkyně (byl-li nějaký) s J.H.

Na druhé straně jsou zde výsledky pobytových kontrol (provedených ve dnech 28. 6. 2013 a 9. 10. 2013 na adrese ...), **jejichž závěr je zřejmý** – žalobkyně se na této adrese zdržuje společně s manželem J.Ř., a to od 30. 5. 2013, byt, zvonek i poštovní schránka jsou řádně označeny a fakt společného bydlení manželů byl ověřen a potvrzen i u sousedů (dne 9. 10. 2013). **Tyto skutečnosti**, dle přesvědčení soudu daleko významnější pro posouzení možné účelovosti sňatku, než svatební menu či jméno svědkyně nevěsty, **však správní orgány v potaz dostatečně nevzaly**. Zatížily tak svá rozhodnutí zásadní vadou, neboť skutkové okolnosti zjištěné v rámci správního řízení nehodnotily objektivně a argumenty použité pro závěr o účelovosti uzavřeného manželství pro takový rezultat nepostačovaly.

Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Úkolem správních orgánů pak bude především jednoznačně prokázat protiprávní jednání žalobkyně spočívající v účelově uzavřeném manželství. Zaměřit by se měly, krom určitých indicií, které již mají k dispozici, především na manželské soužití žalobkyně a J.Ř. a jejich běžný život.

[V] Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **12.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč, a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a žaloba. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1.428,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. prosince 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková